

останаха отъ покойния дѣдо. Двамата братя я приели на драго сърдце. Прибрали я въ къщата си, и женитѣ имъ започнали да се грижатъ за нея. Бабата била довольна.

— Хайде, бабо, да отидемъ въ града, да ни завещаешъ обещаното! — рекълъ ѝ единъ день по-голѣмиятъ братъ.

— Ща, синко, ща, нали съмъ обещала, ама сега е студено, та може да изстина по пжтя. Да оставимъ за пролѣтъта!

— Презъ пролѣтъта, разбира се, къде ще я караме сега на тоя студъ! — намѣсилъ се и по-малкиятъ братъ.

Разбралъ голѣмиятъ, че тукъ има нѣщо и не се излѣгалъ. Още на другия день забелязалъ, че братовата му жена все гледа да угоди на бабата и постоянно си шушука съ нея. Не минало много, и бабата се скарала съ жената на по-голѣмия братъ. Разсърдила се и казала, че ще отиде при други хора и нѣма нищо да имъ даде.

— Ти си виновенъ, — нахвърлилъ се малкиятъ братъ върху голѣмия.

Започнали всѣки день да се каратъ, защото малкиятъ билъ постоянно недоволенъ, и единъ день казалъ на голѣмия:

— Не може така да се живѣе. Трѣбва да се раздѣлимъ.

Голѣмиятъ разбралъ, че братъ му нарочно се кара, за да се раздѣлятъ, и бабата да препише само нему имота си. Нѣмало какво да се прави. Съгласилъ се и се раздѣлили. Сѣщия день малкиятъ братъ и жена му решили да се повеселятъ съ бабата и на другия день да я отведатъ въ града да имъ препише имота си. Така и направили. Купили вино, наготвили, събрали се да вечерятъ. Яли и пили до късно. Отишли да спятъ. Сутринъта рано братътъ станалъ да приготи колата за пжтъ, а жена му отишла да повика бабата. Викала я веднажъ, два пжти, но бабата не се обаждала. Когато влѣзли при нея, разбрали, че тя умрѣла презъ нощта отъ преяждане. И, така, имотътъ останалъ на единъ роднина.

— Разбра ли сега, че който ламти за много, остава безъ нищо? — казалъ голѣмиятъ братъ на малкия.

Малкиятъ разбралъ, че е сгрѣшилъ, и се разкаялъ за постѣпката си, но било вече късно.

Владимиръ Зеленгоровъ

ОТЪ КЖДЕ ПРОИЗХОЖДАТЪ ДИВИТЪ СВИНИ

(Помашка легенда)

Било време, когато изъ Родопа планина живѣели здрави и силни планински българи. Тѣ били будни, весели и свободно се ширили изъ цѣлата планина. Тука сж пасли нѣкога по роснитѣ и китни пасища безбройни вакли стада; тука планинскитѣ върхове сж разнасяли надалече кръшната пѣсенъ на овчарския меденъ кавалъ, тука, най-после, подъ южното планинско слѣнце, се радвали и росли на сладката свобода малкитѣ и палави български деца. Зададѣлъ ли се нѣкой голѣмъ празникъ като Коледа, Ве-